

La bella dorment

Jo t'atorgo el do de la bondat, perquè sàpigues ser justa i reparteixis la pau arreu

Els contes de tota la vida es poden vestir de moltes maneres. El projecte Dibuixacontes presenta cares conegudes que expliquen aquells clàssics amb què ens hem fet grans, mentre il·lustradors els omplen de traços i colors. El cinquè d'aquesta sèrie (produïda per Alguna Pregunta per al canal de Youtube de Betevé) és *La bella dorment*, de Giambattista Basile i adaptat en català per Estel Solé (<https://estelsolepoesia.wordpress.com/about/>). El narra l'actriu Anna Bertran (<http://www.annabertran.net/index.php/ca/>) i el dibuixa l'il·lustrador Jordi Sansa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=KPI16R7tGX4>

Hi havia una vegada un rei i una reina als quals va costar molt tenir fills. Però un bon dia, quan ja gairebé havien abandonat aquell desig, la reina es va quedar embarassada i nou mesos després va néixer una nena preciosa. Ja us podeu imaginar l'alegria que va causar-los aquell naixement que tant havien esperat. Per celebrar la bona notícia, el rei i la reina van organitzar una gran festa a palau. Van convidar-hi tots els habitants del poble, els follets, els mags i les magues i les set fades de la contrada. Tothom va portar regals i obsequis a la nena i la reina va anunciar que les padrines serien les set fades convidades. Les fades, com a mostra d'agraïment, van donar a la nena diferents dons.

?Tindràs el do de la música i sabràs tocar tots els instruments -va dir la primera fada.

?Tindràs una veu preciosa que enamorarà tothom i cantaràs com els millors ocells -li va dir la segona.

?Sabràs ballar amb tanta gràcia i talent que tothom voldrà observar-te -digué la tercera fada.

?Jo et concedeixo la gràcia de les gaseles, un encant especial que captivarà els ulls més tristos -va dir la quarta.

?Jo t'atorgo el do de la bondat, perquè sàpigues ser justa i reparteixis la pau arreu -va dir la cinquena.

I la sisena fada li va concedir el do de la bellesa:

?Seràs preciosa per dins i per fora.

De sobte, va arribar a la festa una dona estranya que ningú coneixia.

?Qui és aquesta dona? -preguntava la gent.

?Cap de vosaltres no em coneix perquè sempre m'heu deixat de banda i m'heu menystingut, però jo també soc una fada d'aquest regne! Es diu de mi que soc dolenta, i jo no ho era pas, però la vostra maldat ha ressecat la meva ànima i ara sembraré el mal entre vosaltres. Com que no m'heu convidat aquí ni m'heu fet padrina de la nena, llançaré una maledicció a la princesa -va respondre la dona. I després va esclafir a riure.

De sobte, el cel es va tornar negre i va començar una forta tempesta de llamps i trons que va deixar el palau a les fosques.

?Tu, princesa! El dia del teu setzè aniversari et punxaràs un dit amb una agulla i et moriràs -va exclamar la dona mentre se n'anava de la festa.

Tothom es va esparverar. Per sort, la setena fada, que encara no havia atorgat cap do a la nena, va llançar un encanteri perquè aquell malefici no esdevingués realitat.

?Tranquil·la, princesa. Quan tinguis setze anys et punxaràs un dit amb una agulla, però no et moriràs pas, sinó que tindràs un son profund i dormiràs molt temps. Dormiràs fins que un príncep et despertarà ?va dir la setena fada.

El rei i la reina, espantats per aquella terrible predicció, van amagar totes les agulles que hi havia al palau i van procurar que la seva filla no en toqués cap. I així van anar passant els anys fins al setzè aniversari de la nena. Aquell mateix dia, la princesa, que ja era una adolescent i sentia curiositat per tot, va adonar-se que hi havia una habitació del castell que sempre havia estat tancada. Va esbotzar el pany de la porta i va aconseguir obrir-la. A dins, hi va trobar una màquina de filar; s'hi va acostar i va voler provar de cosir. Quan feia una estona que cosia, de cop es va punxar un dit, tal com havia predit aquella dona setze anys abans. I la princesa va caure a terra, adormida en un son profund. Aleshores, el rei va col·locar la princesa amunt el seu llit. La reina va cridar les set fades, que van mirar de tranquil·litzar els reis.

?No patiu, farem un encanteri. I perquè la princesa no estigui sola, tots dormireu fins que ella es desperti. Aturarem el temps perquè res no es mogui -va dir una fada.

I, de sobte, tothom va caure adormit en un son profund i llarg. Durant anys ningú va entrar en aquell castell on tothom dormia, però un dia va arribar al palau un príncep cavalcant en un cavall. Quan hi va entrar, va veure que la gent dormia i després va caminar fins a l'habitació on hi havia la princesa. El príncep la va contemplar una bona estona i, finalment, es va atrevir a fer-li un petó.

Gràcies a aquell petó, la princesa, com per art de màgia, va obrir els ulls i va sortir d'aquell son profund. Quan ella es va despertar, tothom que vivia al castell va deixar d'estar adormit. Realment semblava que el temps no havia passat per ningú, i la noia continuava tenint setze anys. En senyal d'agraïment, el rei i la reina van convidar el príncep a viure al palau; i va ser així com ell i la princesa es van anar coneixent i, amb el temps, es van enamorar i van convertir-se en el rei i la reina d'aquell palau que havia estat adormit durant tants anys.

